

Susannah
Cahalan

LIEPSNOJANČIOS
SMEGENYS

---

mano beprotybės meniuo

Susannah
Cahalan

LIEPSNOJANČIOS SMEGENYS

Mano beprotybės meniuo

Iš anglų kalbos vertė
Austėja Banytė

Susannah Cahalan

Liepsnojančios smegenys. Mano beprotybės mėnuo

Versta iš

Susannah Cahalan,

Brain on Fire: My Month of Madness

Simon & Schuster, 2012

Pirmą kartą išleido „Free Press“, leidyklos „Simon & Schuster, Inc.“ padalinys.

Iš anglų kalbos vertė Austėja Banytė

Redaktorė Neringa Mikalauskienė

Maketavo Aurimas Lažinskas

Dizainerė Lina Sasnauskaitė

Viršelyje panaudota Julie Stapen nuotrauka

Išleido

kitos knygos

kitosknygos.lt

Spausdino

UAB „BALTO print“

baltoprint.com

Tiražas 1 500 egz.

Copyright © 2012 by Susannah Cahalan

© *kitos knygos*, 2017

ISBN 978-609-427-309-4

ISBN 978-609-427-308-7 (el. knyga)

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Skirta tiems, kurių liga neturi diagnozės

TURINYS

Autorės pastaba	9
Įvadas	11

Pirma dalis PAMIŠĖLĖ

<i>Pirmas skyrius</i>	Patalinių blakių bliuzas 15
<i>Antras skyrius</i>	Mergina juodų nėrinių liemenėle 24
<i>Trečias skyrius</i>	„Carota“ 28
<i>Ketvirtas skyrius</i>	Imtynininkas 36
<i>Penktas skyrius</i>	Šaltos rožės 40
<i>Šeštas skyrius</i>	Ieškomausi Amerikos nusikaltėliai 43
<i>Septintas skyrius</i>	Vėl kelyje 48
<i>Aštuntas skyrius</i>	Išėjimo iš kūno patirtis 58
<i>Devintas skyrius</i>	Žiupsnelis beprotybės 62
<i>Dešimtas skyrius</i>	Mišrūs epizodai 71
<i>Vienuoliktas skyrius</i>	„Kepra“ 74
<i>Dvyliktas skyrius</i>	Gudrybė 81
<i>Tryliktas skyrius</i>	Buda 86
<i>Keturioliktas skyrius</i>	Paieška ir priepuolis 92

Antra dalis LAIKRODIS

<i>Penkioliktas skyrius</i>	Kapgraso sindromas 99
<i>Šešioliktas skyrius</i>	Postiktalinis įsiūtis 105
<i>Septynioliktas skyrius</i>	Disociacinis asmenybės sutrikimas 108
<i>Aštuonioliktas skyrius</i>	Karščiausios naujienos 112
<i>Devynioliktas skyrius</i>	Didelis vyras 118
<i>Dvidešimtas skyrius</i>	Tiesės nuolydis 122
<i>Dvidešimt pirmas skyrius</i>	Mirtis nusišalina 127
<i>Dvidešimt antras skyrius</i>	Graži netvarka 134
<i>Dvidešimt trečias skyrius</i>	Gydytojas Najjaras 142
<i>Dvidešimt ketvirtas skyrius</i>	IVIG 146
<i>Dvidešimt penktas skyrius</i>	Mėlynojo velnio priepuolis 152

<i>Dvidešimt šeštas skyrius</i>	Laikrodis 158
<i>Dvidešimt septintas skyrius</i>	Smegenų biopsija 167
<i>Dvidešimt aštuntas skyrius</i>	Kovotoja su įsivaizduojamu priešininku 176
<i>Dvidešimt devintas skyrius</i>	NMDA receptorių antikūnų encefalitas 180
<i>Trisdešimtas skyrius</i>	Rabarbaras 187
<i>Trisdešimt pirmas skyrius</i>	Atsakymas 192
<i>Trisdešimt antras skyrius</i>	90 procentų 198
<i>Trisdešimt trečias skyrius</i>	Grįžimas namo 203
<i>Trisdešimt ketvirtas skyrius</i>	Svajoju apie Kaliforniją 207

Trečia dalis PRARASTO LAIKO
BEIEŠKANT

<i>Trisdešimt penktas skyrius</i>	Vaizdo įrašas 213
<i>Trisdešimt šeštas skyrius</i>	Pliušiniai žvėreliai 215
<i>Trisdešimt septintas skyrius</i>	Laukinė širdis 220
<i>Trisdešimt aštuntas skyrius</i>	Draugai 224
<i>Trisdešimt devintas skyrius</i>	Normaliai 230
<i>Keturiasdešimtas skyrius</i>	Skėtis 237
<i>Keturiasdešimt pirmas skyrius</i>	Chronologija 240
<i>Keturiasdešimt antras skyrius</i>	Begalinis pokštas 246
<i>Keturiasdešimt trečias skyrius</i>	NMDA 252
<i>Keturiasdešimt ketvirtas skyrius</i>	Dalinis sugrįžimas 256
<i>Keturiasdešimt penktas skyrius</i>	Žurnalistikos ABC 261
<i>Keturiasdešimt šeštas skyrius</i>	Pagrindinė vizitacija 265
<i>Keturiasdešimt septintas skyrius</i>	Egzorcistas 269
<i>Keturiasdešimt aštuntas skyrius</i>	Išgyvenusiojo kaltė 279
<i>Keturiasdešimt devintas skyrius</i>	Berniukui iš Sirijos pasiseka 288
<i>Penkiasdešimtas skyrius</i>	Pagauta ekstazės 290
<i>Penkiasdešimt pirmas skyrius</i>	Gali pabėgti? 295
<i>Penkiasdešimt antras skyrius</i>	Ponia X 300
<i>Penkiasdešimt trečias skyrius</i>	Violetinė ponia 304

Pabaiga	307
Pastabos	311
Padėka	321
Iliustracijos	325
Apie autorę	326

AUTORĖS PASTABA

*Užmiršimo egzistavimas niekada nebuvo įrodytas:
žinome tik tiek, kad kai kurie dalykai
neateina į galvą mums panorėjus.*

FRIEDRICHAS NIETZSCHE

Dėl ligos pobūdžio ir jos poveikio mano smegenims iš tų mėnesių, kai vyko ši istorija, prisimenu tik realių įvykių akimirkas bei trumpas ir ryškias haliucinacijas. Daug kas iš to laikotarpio atrodo tuščia, o kartkartėmis – miglota. Kadangi anų įvykių prisiminti esu nepajėgi, šios knygos rašymas buvo tarsi treniruotė, kuria bandžiau suvokti, kas buvo prarasta. Kad galėčiau atkurti šią sunkiai atsimenamą praeitį, pasitelkiau gebėjimus, kuriuos buvau įgijusi dirbdama žurnaliste, ir išnaudojau turimus įrodymus: šimtus interviu su gydytojais, slaugytojomis, draugais ir šeima; tūkstančius puslapių medicininių įrašų; tėvo dienoraštį iš to laikotarpio; ligoninės užrašų knygą, kurią mano išsiskyre tėvai naudojo bendravimui tarpusavyje; ligoninės kamerų nufilmuotos medžiagos fragmentus, kuriuose užfiksuota aš, gulinti ligoninėje, bei daugybę sąsiuvinių su prisiminimais, konsultacijomis ir įspūdziais. Nors ir pakeičiau kelis vardus bei žmones

išduodančius bruožus – tai ne grožinė literatūra, o atsiminimų ir reportažo mišinys.

Ir vis tiek – noriai prisipažįstu, kad nesu patikimas šaltinis. Nesvarbu, kiek laiko praleidau ieškodama atsakymų, sąmonė, kuri apibrėžia mane kaip žmogų, tuo metu nedalyvavo. Be to, esu šališka. Tai mano gyvenimas ir dėl to šios istorijos šerdis slepia seniausią žurnalistikos problemą, kuri dar ir šimteriopai keblesnė. Be abejo, yra dalykų, kurių būsiu nesupratusi, mįslių, kurių niekada neįmainsiu, ir daugybė pamirštų ir neužrašytų akimirkų. Tai, kas liko, yra žurnalistinis giliausios savojo „aš“ dalies – asmenybės, atminties, tapatybės – tyrinėjimas siekiant surinkti ir suprasti tai, kas užmiršta.

ĮVADAS

Iš pradžių yra tik tamsa ir tyla. „Ar mano akys atmerkotos? Ei?“ Nesu tikra, ar judinu lūpas ir kad apskritai yra kas nors, kieno galėčiau kažko paklausti. Per daug tamsu, kad ką nors įžiūrėčiau. Sumirksiu kartą, kitą, trečią. Paširdžiuos atsiranda bloga nuojauta – ją atpažįstu. Mano mintys labai lėtai virsta į kalbą, tarytum kiltų į paviršių iš puodo su sirupu. Žodis po žodžio kyla klausimai: Kur aš esu? Kodėl man niežti galvos odą? Kur visi žmonės? Tuomet mane supantis pasaulis palengva atsiranda akiratyje. Iš pradžių matau tarsi per skylutę, kurios skersmuo nuolat plečiasi. Daiktai iškyla iš tamsos ir išryškėja. Po akimirkos juos atpažįstu: televizorius, užuolaida, lova.

Iškart suvokiu, kad privalau iš čia ištrūkti. Trukteliu į priekį, bet prieš mane kažkas spragteli. Pirštais apie juosmenį apčiuopiu storą kilpinę liemenę, kuri tarsi – kaip tas žodis? – tramdomieji marškiniai laiko mane prie lovos. Liemenė pritvirtinta prie dviejų šaltų metalinių ranktūrių šonuose. Apsiveju ranktūrius rankomis ir kilsteliu save aukštyn, bet diržai ir vėl įsirėžia man į krūtinę, pasislinkę vos per penkis centimetrus. Į dešinę

nuo manęs – atviras langas į gatvę. Automobiliai, geltonos mašinos. Taksi. Aš Niujorke, namuose.

Dar nespėjusi iki galo pajusti palengvėjimo, pamatau ją. Violetinę poniją. Ji spokso į mane. „Padėkite!“ – sušunku. Moters išraiška nepasikeičia, tarsi nebūčiau ištarusi nė žodžio. Ir vėl trukteliu diržus. „Tik jau daugiau taip nedaryk“, – sučiulba ji pažįstamu jamaikietišku akcentu. „Sybile?“ Negali būti. Sybilė buvo mano vaikystės auklė, kurios nuo tada ir nemačiau. Kodėl ji nutarė grįžti į mano gyvenimą šiandien? „Sybile? Kur aš?“ – „Ligoninėje. Geriau jau nusiraminkite.“ Tai ne Sybilė. „Skauda.“

Violetinė ponia pasislenka arčiau. Kai pasilenkia virš manęs, kad atsegtų diržus, man veidą paliečia jos krūtinė. Iš pradžių atsega diržus iš dešinės, o paskui pajuda prie kairės pusės. Pajutusi laisvas rankas, instinktyviai kilsteliu dešiniąją pasikasyti galvos, bet užuot palietusi odą randu medvilninę kepurėlę. Stai ga susierzinusi nusiplėšiu ją ir pakeliu abi rankas, kad apčiuopinčiau galvą. Pajuntu eiles plastikinių laidų. Vieną iš jų išplėšiu – nudilgina skalpą – ir nuleidžiu į akių lygį: jis rožinis. Ant riešo randu oranžinę plastikinę apyrankę. Prisimerkiu negalėdama įžiūrėti teksto, bet po kelių sekundžių išryškėja žodžiai didžiosiomis raidėmis: GALI PABĖGTI.

PIRMA DALIS

PAMIŠĖLĖ

Pajutau tą keistą sparnų plazdėjimą galvoje.

VIRGINIA WOOLF „A WRITER'S DIARY: BEING
EXTRACTS FROM THE DIARY OF VIRGINIA WOOLF“

Pirmas skyrius

PATALINIŲ BLAKIŲ BLIUZAS

Galbūt visa tai prasidėjo nuo nesančios patalinės blakės įkandimo.

Vieną rytą pabudusi ant pagrindinės mėlynai violetinės venos, vingiuojančios kaire ranka, radau du mažus raudonus taškelius. Buvo 2009 metų pradžia ir Niujorkas tvino bauginimais apie patalines blakes: jų knibždėjo biuruose, drabužių parduotuvėse, kino teatruose ir ant parko suoliukų. Nors iš prigimties nebuvau linkusi nerimauti, kitas dvi naktis mano sapnus užvaldė piršto ilgumo patalinės blakės. Susirūpinimas buvo pagrįstas, bet kruopščiai iššveitusi butą neradau nė vieno vabalėlio ar jų buvimo įrodymų – išskyrus tuos du įkandimus. Netgi išsikviečiau profesionalų kenkėjų naikintoją, kad patikrintų mano butą. Persidirbęs lotynų amerikietis iššukavo jį visą: pakėlė ir mano sofą-lovą, nukreipęs žibintuvėlį į vietas, apie kurių valymą anksčiau net nesusimąstydavau. Jis pareiškė, kad mano vieno

kambario bute blakių nėra. Tai manęs neįtikino, tad paprasčiau, kad ateitų dar kartą ir jį išpurkštų. Sąžiningas parazitų naikintojas pasiūlė palaukti prieš išleidžiant astronominę sumą kovai su, jo nuomone, įsivaizduojamu antplūdžiu. Tačiau aš spaudžiau jį purkšti įsitikinusi, kad mano bute, lovoje ir ant kūno knibždėte knibžda blakių. Vyriškis sutiko grįžti ir jas išnaikinti.

Kad ir kaip susirūpinusi, savo augantį nerimą nuo bendradarbių stengiausi nuslėpti. Suprantama, niekas nenorėtų bendrauti su žmogumi, turinčiu patalinių blakių. Todėl kitą dieną darbe kiek įmanoma nerūpestingiau perėjau per „New York Post“ žinių skyrių savo darbo vietos link. Atidžiai paslėpiau įkandimus ir stengiausi atrodyti kasdieniškai, normaliai. Nors žodis „normalus“ šiame laikraštyje ne ką ir reiškia.

Gerai žinoma, kad „Post“ yra pamišęs dėl naujausių dalykų, bet pats yra beveik tokio pat senumo kaip ir mūsų tauta. Tai ilgiausiai be pertraukų leidžiamas laikraštis šalyje, Aleksandro Hamiltono įkurtas 1801 metais. Vien per pirmąjį savo šimtmetį laikraštis kovojo drauge su vergijos panaikinimo judėjimu ir skatino Centrinio parko kūrimą.

Šiandien žinių skyrius yra erdvus, tačiau tvankus, pilnas eilėmis išsidėsčiusių atvirų darbo vietų bei perpildytas spintų su stalčiais, kurie prikimšti dešimtmečius neliestų, užmirštų dokumentų. Sienos apkabinėtos neveikiančiais laikrodžiais, nuvytusiomis gėlėmis, kurios kybo žiedais žemyn, kad išdžiūtų; čia kabo paveikslas su beždžione, jojančia ant borderkolio, ir didelis poroloninis „Six Flags“ pirštas – visa tai suvenyrai iš korespondentų reportažų. Kompiuteriai visiškai pasenę, o kopijavimo aparatai – didumo sulig mažu poniu. Nedidelė pagalbinė patalpa, kadaise rūkymo kambarys, dabar pilna kanceliarinių prekių. Ant jos yra išblukęs ženklas, įspėjantis, kad rūkymo kambarys nebeegzistuoja – tarsi kas nors per klaidą užklystų surūkyti ci-

garetės tarp monitorių ir vaizdo įrangos. Štai toks buvo mano ekscentriškas pasaulėlis pastaruosius septynerius metus nuo tada, kai būdama septyniolikos čia atlikau praktiką.

Skyriuje verda veikla, ypač prieš galutinį terminą – tarška klaviatūros, šūkauja redaktoriai, plepa reporteriai – tobulas bulvarinio žinių skyriaus stereotipas.

„Kur sukništa nuotrauka šitai antraštei?“

„Kaip? Jis nežinojo, kad ji prostitutė?“

„Kokios spalvos kojines mūvėjo tas vyrukas, nušokęs nuo tilto?“

Tai tarsi baras be alkoholio, pilnas adrenaline permirkusių naujienų narkomanų. „Post“ laikraštyje sukasi unikalios asmenybės: ryškiausi šio verslo antraščių rašytojai, užgrūdinti naujienų medžiotojai, ieškantys išskirtinių istorijų, ir A tipo darboholikai, turintys chameleonišką sugebėjimą beveik su visais susidraugauti arba susipykti. Vis dėlto žinių skyrius dažniausiai yra niūresnis, nes visi tyliai tyrinėja teismų dokumentus, interviu šaltinius ar skaito laikraščius. Dažnai, pavyzdžiui, šiandien, čia tylu kaip morge.

Judėjau savo stalo link, laviruodama tarp darbo kabinų, sužymėtų žaliais Manhatano gatvių ženklais: Laisvės gatvė, Nasau gatvė, Pušų gatvė ir Viljamo gatvė. Jie grąžino į laikus, kai „Post“ iš tikrųjų supo šios miesto centro gatvės – tada laikraštis buvo įsikūręs Pietų Uostamiesčio gatvėje. Mano stalas yra Pušų gatvėje. Tyloje nepastebimai atsisėdau į savo vietą netoli Angelos, artimiausios savo draugės laikraštyje, ir šyptelėjau jai įsi-tempusi. Stengdamasi, kad mano klausimas tyliame kambaryje nenuaidėtų per garsiai, paklausiau: „Žinai ką nors apie patalinių blakių įkandimus?“

Dažnai juokaudavau, kad jei kada turėsiu dukrą, norėčiau, jog ji būtų kaip Angela. Daugeliu atžvilgių laikiau ją žinių skyriaus

heroje. Kai prieš trejus metus susitikome pirmą kartą, Angela buvo tyli, drovi mergina iš Kvinso, vos trejais metais vyresnė už mane. Angela atkeliavo į „Post“ iš nediduko savaitraščio ir sunkiai dirbdama didelio miesto bulvariniame laikraštyje tapo viena talentingiausių korespondenčių, iš geriausių istorijų išspaudžiančių visus syvus. Dažną vėlų penktadienio vakarą Angelą galima buvo rasti kompiuteriu rašančią keturis straipsnius keturiuose lapuose tuo pat metu. Sunku buvo į ją nesilygiuoti. Ir dabar man labai reikėjo jos patarimo.

Išgirdusi bauginančius žodžius „patalinės blakės“, Angela su visa kėde pasitraukė toliau nuo manęs. „Tik nesakyk, kad jų turi“, – atsakė su šelmiška šypsena. Jau ruošiausi parodyti jai ranką, bet man dar nespėjus prasižioti apie savo vargus suskambo telefonas.

„Pasiruošusi?“ – tai buvo naujasis sekmadienio redaktorius Steve’as. Vos trisdešimt penkerių, jis jau užėmė vyriausiojo redaktoriaus pareigas sekmadieniniame laikraštyje, kuriame dirbau. Nors ir draugiškas, Steve’as mane baugino. Kiekvieną antradienį visi reporteriai turėdavo po vieną su juo susitikti ir pasiūlyti idėjų artėjančio sekmadienio laikraščiui. Išgirdusi jo balsą apimta panikos supratau, kad šios savaitės susitikimui esu visiškai nepasiruošusi. Paprastai turėdavau bent tris aiškius pasiūlymus ir, nors jie ne visada būdavo puikūs, bent jau nenuėdavau tuščiomis. Dabar neturėjau nieko, net menkiausios idėjos išsisukti iš situacijos per penkias minutes. Kaip tai nutiko? Šio susitikimo pamiršti buvo neįmanoma – tai savaitinis ritualas, kuriam visi skrupulingai ruošdavosi net per laisvadienius.

Pamiršusi blakes, atsistojusi išpūčiau akis į Angelą; narsiai tikėjausi, kad viskas susitvarkys vos užėjus į Steve’o kabinetą.

Nervingai grįžau atgal „Pušų gatve“ į Steve’o kabinetą. Atsisėdau šalia Paulo, sekmadienio žinių redaktoriaus ir artimo draugo,

kuris buvo mano mentorius nuo antro universiteto kurso. Linktelėjau jam vengdama tiesioginio akių kontakto. Pasitaisiau subraižytus, plačių rėmų „Annie Hall“ akinius, kuriuos vienas draugas publicistas kadaise apibūdino kaip mano asmeninę apsaugą nuo nėštumo, nes „kol dėvi šituos, niekas su tavimi nemiegos“.

Akimirką, kol ieškojau paguodos šalia pažįstamos ir impozantiškos Paulo asmenybės, sėdėjome tyloje. Su kupeta per anksti pražilusią plaukų ir polinkiu vartoti žodžius „po velnių“ tarsi prielinksni jis buvo tobulas seno žurnalisto pavyzdys bei puikus redaktorius.

Vasarą, man bebaigiant antrą kursą universitete, mus supažindino šeimos draugas, ir Paulas suteikė man galimybę padirbėti žurnaliste. Po kelerių metų darbo pasiuntine – turėjau sekti karščiausias naujienas ir teikti informaciją kitam žurnalistui – Paulas pasiūlė pirmą didelę užduotį: straipsnį apie ištvirkavimus Niujorko universiteto brolijos bendrabutyje. Grįžau su straipsniu ir nuotraukomis, kuriose mačiausi aš, žaidžianti *beer pongą*. Paulą sužavėjo mano akiplėšiškumas. Nors straipsnio taip niekada ir neišspausdino, gavau daugiau užduočių, kol galiausiai 2008 metais buvau įdarbinta visu etatu. Dabar, sėdėdama Steve'o kabinete visiškai nepasiruošusi, jaučiausi tarsi neverta Paulo palaikymo bei pagarbos.

Tyla dar labiau paastrėjo. Galiausiai pakėliau akis. Steve'as ir Paulas laukdami spoksojo į mane, tad tiesiog pradėjau kalbėti tikėdamasi, kad kas nors iš to išeis. „Mačiau tokią istoriją vienam tinklarašty...“ – ištariau beviltiškai traukdama pusiau suformuluotų idėjų gniuutulius.

„To tikrai nepakanka, – pertraukė Steve'as. – Privalai pateikti geresnių pasiūlymų. Gerai? Prašom daugiau nesirodyti tuščiomis.“ Paulas stipriai išraudęs linktelėjo. Pirmą kartą nuo tada, kai pradėjau dirbti mokyklos laikraštyje, žurnalistika atrodė man

netinkanti. Iš susirinkimo išėjau įsiutusi ant savęs ir sutrikdyta savo kvailumo.

„Viskas gerai?“ – paklausė Angela, kai grįžau prie stalo. „Aha, ai, aš tik blogai atlieku savo darbą, nieko tokio“, – niūriai pajaukavau.

Ji nusišypsojo parodydama kelis žaviai kreivus priekinius dantis. „Nagi, Susannah, kas nutiko? Neimk į širdį – tu profesionalė.“ – „Ačiū, Ang, – atsakiau gurkšnodama drungną kavą, – man tiesiog nesiseka.“

Tą pavakarę, eidama į vakarus nuo „News Corp.“ pastato Šeštajame aveniu per turistų spiečių Taimso aikštėje savo buto Hells Kitchen rajone link, ilgai svarsčiau apie dienos nesėkmes. Tarsi sąmoningai norėdama atitikti Niujorko rašytojo stereotipą, nuomojaisi ankštą vieno kambario butą, kuriame miegojau ant išlankstomos sofos. Nykiai tylaus buto langai buvo priešais kelių daugiabučių kiemą, tad mane dažnai pažadindavo ne policijos sirenos ar dundančios šiukšliavežės, bet kaimynas, grojantis akordeonu savo balkone.

Nepaisant vabzdžių naikintojo patikinimo, kad nėra dėl ko nerimauti, buvau vis dar susirūpinusi dėl įkandimų ir rengiausi purkšti butą: naktį praleidau ruošdama išmesti daiktus, kuriuose galėtų būti patalinių blakių. Į šiukšlių dėžę iškeliavo mano mėgstamos „Post“ iškarpos, šimtai straipsnių, primenančių apie keistą mano darbą. Nukentėjusieji ir įtariamieji, pavojingi lūšnynai, kalėjimai ir ligoninės, dvylikos valandų pamainos, praleistos drebant fotografų automobiliuose ir laukiant, kol šie „nu-trauks“ įžymybes. Visada mėgaudavausi kiekviena savo darbo akimirka. Kodėl staiga tapau tokia nekompetentinga?

Kiškodama šiuos lobius į šiukšlių maišus, stabtelėjau ties kelioimis antraštėmis; tarp jų – iki šiol svarbiausias straipsnis mano karjereje: tąkart pavyko gauti išskirtinį interviu su įkalintu vai-

kų pagrobėju Michaelu Devlinu. Šios istorijos troško visos šalies žiniasklaida. Tada buvau tik paskutinio kurso studentė Vašingtono universitete, Sent Luise, bet Devlinas du kartus sutiko duoti man interviu. Vis dėlto istorija tuo nesibaigė. Straipsniui pasirodžius, jo advokatai įniršo ir pradėjo šmeižto kampaniją prieš „Post“, reikalaudami teismo įsaką spaudai užtildyti. Tuo tarpu vietinė ir šalies žiniasklaida ėmė diskutuoti apie mano metodus, tiesioginiame eteryje kvestionuodami kalėjime darytą interviu bei apskritai bulvarinės spaudos etiškumą. Paulas savo ruožtu atsakė į keletą verksmingų mano skambučių, kurie mus dar labiau suartino, ir galiausiai į mano pusę stėjo kiti redaktoriai bei visas laikraštis. Ši patirtis mane išgąsdino, bet kartu sužadino apetitą: nuo tada tapau nuolatine kalėjimo korespondente. Galiausiai Devlinas buvo nuteistas kalėti iki gyvos galvos.

Nepamiršiu ir sėdmenų implantų istorijos su antrašte, kuri mane vis dar prajuokina, – „Pavojus užnugaryje ir dabar“. Man teko apsimesti striptizo šokėja, ieškančia pigių sėdmenų didinimo būdų. Turėjau kreiptis į moterį, kuri nelegaliai atlikdavo procedūras Manhatano centre esančio viešbučio kambaryje. Stovėdama tame kambaryje nusmuktomis kelnėmis, stengiausi neimti į širdį, kai ji pareiškė, kad prireiks „tūkstančio dolerių už vieną žandą“, nors iš moters, kuri kreipėsi į „Post“, pareikalavo vos pusės šios sumos.

Žurnalistika jaudino. Man visuomet patikdavo gyventi realybėje, kuri buvo fiktyvesnė už grožinę literatūrą. Tačiau tuomet dar nežinojau, kad mano gyvenimas netrukus taps tiek keistas, kad galėtų atsidurti mano pačios numylėtame bulvariniame laikraštyje.

Šis prisiminimas privertė nusišypsoti, bet vis tiek padėjau iškarpa į augančią šiukšlių krūvą. „Kur ji ir priklauso“, – nusišaipiau, nors šios beprotiškos istorijos man buvo be galo svarbios.

Kad ir kaip tai atrodė būtina tą akimirką, bet atsikratyti ne vienerių metų darbo vaisiais man buvo visai nebūdinga. Buvau nostalgiškas žiurkėnas, kuris tvirtai įsikibęs laikosi ketvirtoje klasėje sukurtų eilėraščių ar daugiau kaip dvidešimties sąsiuvinių dienoraščių, pradėtų rašyti, kai buvau septintokė. Neatrodė, kad mano blakių panika, užmaršumas darbe ir staigus noras atsikratyti visų savo dokumentų būtų kuo nors susiję, bet tuomet dar nežinojau, kad vabzdžių manija gali būti psichozės ženklas. Tai mažai žinoma problema, nes žmonės, kenčiantys nuo kliedimosios parazitozės ar vadinamojo Ekbomo sindromo, dėl įsivaizduojamo vabzdžių antplūdžio labiau linkę kreiptis į kenkėjų naikintojus arba į dermatologus nei į psichikos sveikatos specialistus, tad lieka be diagnozės. Kaip paaiškėjo, mano problema buvo kur kas didesnė nei niežtintis dilbis ir pamirštas susitikimas.

Po kelių valandų tvarkymosi, kuris turėjo išgelbėti kambarį nuo patalinių blakių, vis tiek nesijaučiau geriau. Klūpėdama prie juodų šiukšlių maišų, pajutau siaubingą skausmą pilve, panašų į neraminantį baimės jausmą, kuris lydi širdgėlą ar mirtį. Kai atsistojau, galvą tarsi įkaitęs migrenos blyksnis persmeigė aštrus dar nepatirtas skausmas. Ėjau į vonią klupinėdama, kojos ir visas kūnas neklausė: jaučiausi tarsi slinkčiau per liūną. Veikiausiai pasigavau gripą, pagalvojau.

Tačiau galbūt nebuvo nei gripo, nei patalinių blakių. Greičiausiai į mano kūną įsiveržė koks nors patogenas, mažytė bakterija, nuo kurios viskas ir prasidėjo. Galbūt pasigavau ją nuo verslininko, kuris nusičiaudėjo ant manęs metro prieš kelias dienas, taip paleisdamas milijonus virusinių dalelių ant visų tame vagone. O gal tai slėpėjo kuriame nors suvalgytų maisto produktų arba praskisverbė pro mažą žaizdelę mano odoje; galbūt – pro ten, kur taip paslaptinai įkando viena iš blakių?

Na štai, mano protas ir vėl pradeda...

Iš tiesų gydytojai nežino, nuo ko visa tai prasidėjo. Aišku viena – jei tas vyras būtų nusičiaudėjęs ant jūsų, veikiausiai būtumėte pasigavę peršalimą, bet man tai apvertė gyvenimą aukštyn kojomis, ir aš visam laikui vos neatsidūriau psichiatrijos ligoninėje.

Antras skyrius

MERGINA JUODŲ NĖRINIŲ LIEMENĖLE

Kai po kelių dienų atsipalaidavusi ir patenkinta pabudau savo vaikinio lovoje, migrena, darbo susitikimas ir patalinės blakės atrodė tarsi tolimas prisiminimas. Aną vakarą pirmą kartą nusivedžiau Stepheną supažindinti su savo tėvu ir pamote Giselle į jų nuostabų rausvo smiltakmenio namą Bruklino aukštumų rajone. Tai buvo didelis žingsnis mūsų keturis mėnesius trunkančiuose santykiuose. Su mano mama Stephenas jau buvo susipažinęs – tėvai išsiskyrė, kai buvau šešiolikos, ir mama man visada buvo artimesnė, tad matydavome ją kur kas dažniau. O dėl tėvo – puikiai žinau, kad jis gali išgąsdinti, be to, mūsų santykiai niekuomet nebuvo labai atviri. (Nuo tėvo ir Giselle tuoktuvių jau buvo praėję daugiau nei metai, bet man ir broliui jie apie tai pranešė tik visai neseniai.) Nepaisant to, vakarienė buvo

šilta ir maloni: gardžiavomės maistu, užsigerdami vynu. Namu su Stephenu išėjome su mintimi, kad vakaras praėjo sėkmingai.

Tėvas vėliau prisipažino, kad per tą pirmąjį susitikimą Stephenas jam pasirodė panašesnis į laikiną susižavėjimo objektą, o ne į ilgalaikį vaikina, bet aš su juo nesutikau. Susitikinėti pradėjome neseniai, bet susipažinome prieš šešerius metus, kai man buvo aštuoniolika ir kai drauge dirbome toje pat muzikos įrašų parduotuvėje Samite, Naujajame Džersyje. Tuomet darbo dienas leisdavome mandagiai juokaudami, bet mūsų santykiai netapo gilesni – labiausiai dėl to, kad jis už mane septyneriais metais vyresnis (paauglei tai per didelis amžiaus skirtumas). Paskui vieną vakarą pernai rudenį susitikome bendro draugo vakarėlyje bare, Ist Vilidže. Susidaužėme „Sierra Nevada“ alaus buteliais, ir tą vakarą mus sujungė bendra neapykanta šortams ir aistra Dylano „Nashville Skyline“ albumui. Stephenas žavėjo sugebėjimu atsipalaiduoti ir linksintis visą naktį. Jis – muzikantas ilgais susivėlusiais plaukais, lieso rūkaliaus sudėjimo, turintis enciklopedinių žinių apie muziką. Vis dėlto patiklios ir nuoširdžios Stepheno akys buvo pati patraukliausia jo savybė. Tos atviros akys vertė mane jaustis taip, tarsi būtume susitikinę amžinai.

Tą rytą rąžydamosi lovoje jo milžiniškame (palyginti su mano) vieno kambario bute Džersi Sityje supratau, kad esu viena. Stephenas jau buvo išėjęs į grupės repeticiją, kurioje ketino užtrukti likusią dalį dienos. Galėjau dieną praleisti čia arba eiti namo: maždaug prieš mėnesį apsikeitėme raktais. Tokį žingsnį su vaikinų žengiau pirmą kartą, bet neabejojau, kad elgiuosi teisingai. Drauge jautėmės labai jaukiai, dažniausiai laimingai ir saugiai, pasitikėjome vienas kitu. Tačiau, kol gulėjau lovoje, į galvą netikėtai šovė nenugalima mintis: *patikrink jo elektroninius laiškus*.

Šis iracionalus pavydas man buvo visai nebūdingas: dar niekada gyvenime nebuvo kilę minties taip nusižengti. Tačiau net

nepagalvojusi apie tai, ką darau, atsiverčiau jo „MacBook“ nešiojamąjį kompiuterį ir pradėjau žvalgytis pašto dėžutėje. Peržiūrėjau ištisus mėnesius kasdienių elektroninių laiškų, kol galiausiai pergalingai atkasiau visai neseną laišką nuo buvusios merginos. Temos langelyje buvo įrašyta „Ar tau patinka?“ Širdžiai pašėlusiai daužantis, paspaudžiau ant elektroninio laiško. Ji buvo atsiuntusi Stephenui savo nuotrauką, kurioje gundomai pozavo sučiaupusi lūpas, demonstruodama naują kaštoninių plaukų šukuoseną. Neatrodė, kad Stephenas būtų jai atsakęs. Vis dėlto teko pakovoti su troškimu trenkti kumščiu į kompiuterį ar sviesti jį per kambarį. Užuot čia ir sustabdžiusi save, atsidaviau įsiūčiui ir naršiau po elektroninio pašto dėžutę tol, kol radau susirašinėjamą, užfiksavusį jų metus trukusius santykius. Dauguma šių laiškų baigdavosi trimis žodžiais: „Aš tave myliu.“ Nei aš, nei Stephenas kol kas dar nebuvo to pasakę vienas kitam. Įsiutusi užtrenkiau kompiuterio ekraną, nors tiksliai negalėjau pasakyti, kodėl. Žinojau, kad su ja Stephenas nekalbėjo nuo tada, kai pradėjome draugauti, ir kad nebuvo padaręs nieko bloga. Bet dabar jaučiausi priversta ieškoti išdavystės ženklų kitur.

Nutipenu priė jo komodos, pirktos „Ikea“, ir sustingau. *O jeigu kambaryje įtaisytos kameros?* Ne. Kas, be atsidavusių tėvų, šnipinėjančių naujas aukles, slapta filmuotų savo namus? Tačiau mintis nedavė ramybės: *O kas, jei jis mane stebi? Ką daryti, jeigu tai išbandymas?* Ši nebūdinga paranoja mane gąsdino, bet baimė nesustabdė, taigi atidariusi stalčius pradėjau naršyti po jo drabužius, mėtydama juos ant grindų, kol pagaliau radau aukso puodą – kartoninę dėžę, apklijuotą grupės lipdukais ir prikimštą galybės laiškų bei nuotraukų, daugiausia buvusių merginų. Tarp jų buvo viena ilga įrėmintą nuotraukų serija, daryta fotokabinoje su jo paskutine mergina. Jie pozavo patempę lūpas, žiūrėjo vienas į kitą ilgėsingai, juokėsi ir galiausiai pasibučiavo.